

ANA HUANG

KING
OF
PRIDE

Kings of sin 2

Vertaald door Yvonne de Swart

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Voor alle meisjes die vinden dat slim zijn sexy is.
(En die weten dat stille types het opwindendst zijn.)*

Triggerwarning

Dit boek bevat expliciete content en grof taalgebruik. In dit boek komen thema's voor die gevoelig kunnen liggen bij sommige lezers en kunnen triggeren.

Voor meer informatie, scan de QR-code hieronder:

Playlist

'I Knew You Were Trouble (Taylor's Version)' – Taylor Swift

'You Put A Spell On Me' – Austin Giorgio

'Love You Like A Love Song' – Selena Gomez & The Scene

'Body Electric' – Lana Del Rey

'Collide (feat. Tyga)' – Justine Skye, Tyga

'MIDDLE OF THE NIGHT' – Elley Duhé

'Shameless' – Camila Cabello

'You Say' – Lauren Daigle

'Bleeding Love' – Leona Lewis

'Be Without You' – Mary J. Blige

HOOFDSTUK 1

Isabella

‘Je hebt de glow-in-the-dark-condooms die ik je had gegeven dus niet gebruikt?’

‘Nope. Sorry.’ Tessa beantwoordde de teleurstelling op mijn gezicht met een geamuseerde blik. ‘Het was onze eerste date. Hoe kwam je eigenlijk aan die condoms?’

‘Vorige maand op een neon-skateparty gekregen.’ Ik was naar dat feestje gegaan in de hoop de treurige sleur in mijn leven te doorbreken. Wat niet gebeurde, maar het had me wel een tas met spectaculaire feestartikelen opgeleverd die ik aan vriendinnen had uitgedeeld. Omdat ik mezelf een mannenverbod had opgelegd, moest ik het van de ervaringen van mijn vriendinnen hebben, wat moeilijk was als ze niet meewerkten.

Tessa fronste haar wenkbrauwen. ‘Waarom deelden ze op een skateparty condoms uit?’

‘Omdat die feesten altijd op gigantische orgieën uitdraaien,’ legde ik uit. ‘Ik zag iemand midden op de ijsbaan zo’n condoom gebruiken.’

‘Dat meen je niet.’

‘Echt.’ Ik vulde de cocktailgarneringen aan, draaide me om en zette de verschillende soorten glazen netjes op een rij. ‘Heftig, hè? Het was leuk, ook al heb ik dingen gezien waar ik nog een week door van slag was.’ Ik ratelde door en lette maar half op

wat ik deed. Ik werkte al een jaar als barkeeper in de Valhalla Club, een exclusieve sociëteit voor de rijken en machtigen van de wereld, en deed veel van mijn werk inmiddels op de automatische piloot.

Het was maandagavond zes uur – in andere bars al volop happy hour, maar in de Valhalla was het nog een saaie bedoening. Tessa en ik gebruikten dit tijdstip van de dag altijd om te roddelen en elkaar te vertellen wat we in het weekend gedaan hadden.

Ik werkte hier om wat geld te verdienen tot ik mijn boek af had en het gepubliceerd was, maar het was leuk om met iemand samen te werken die ik graag mocht. De meesten van mijn eerdere collega's waren stiekemerds geweest.

'Heb ik je al over die naakte, in een vlag gehulde man verteld?' vroeg ik. 'Hij is een van de mensen die altijd aan de orgieën meedoen.'

'Eh, Isa.' Op een on-Tessa-achtige manier kwam mijn naam piepend uit haar mond, maar ik was zo op dreef dat ik niet meer kon stoppen.

'Ik had eerlijk gezegd niet gedacht dat ik ooit een lichtgevende pik zou zien...'

Een beleefd kuchje onderbrak mijn verhaal.

Een beleefd, mánnelijk kuchje dat absoluut niet van mijn favoriete collega afkomstig was.

Ik verstijfde. Tessa piepte opnieuw, waarmee het wel duidelijk was: het was afkomstig van een clublid dat zojuist binnengekomen was, niet van onze relaxte manager of een van de bewakers die even tijdens zijn pauze langskwam.

En hij had me net horen praten over lichtgevende pikken.

Fuck.

Ik werd knalrood. Mijn manuscript kon me wat; ik wou dat de grond onder me openscheurde en me met huid en haar opslokte. Helaas was er geen enkele trilling onder mijn voeten voelbaar, dus na een moment gezwolgen te hebben in mijn schaamte rechtte ik mijn schouders, toverde mijn meest klantvriendelijke glimlach tevoorschijn en keerde me om.

Nog voor mijn lippen de opwaartse beweging hadden voltooid, verstarde de glimlach als een webpagina die maar bleef laden.

Want op een afstand van nog geen anderhalve meter stond – met een verbaasde blik in zijn ogen en knapper dan een man zou mogen zijn – Kai Young.

Kai Young, gewaardeerd bestuurslid van de Valhalla Club, erfgenaam van een miljarden media-imperium, en een man die het mysterieuze vermogen bezat om telkens weer tijdens mijn meest gênante gesprekken op te duiken.

Een nieuwe golf schaamte verspreidde zich over mijn gezicht.

‘Sorry dat ik stoor,’ zei hij op een neutrale toon waaruit niet op te maken viel wat hij van ons gesprek vond. ‘Maar ik zou graag een drankje willen bestellen.’

Ondanks mijn allesoverheersende verlangen om me onder de bar te verstoppen tot hij weer vertrok, smolt ik een beetje toen ik zijn stem hoorde. Diep, aangenaam en fluweelzacht, en met een Brits accent dat zo deftig was dat de uitspraak van wijlen de koningin erbij verbleekte. Het geluid stroomde mijn bloedbaan binnen als een paar shotjes sterke whisky.

Mijn lichaam begon te gloeien.

Kais wenkbrauwen gingen een stukje omhoog, en ik besepte dat ik me zo op zijn stem aan het concentreren was dat ik nog niet op zijn verzoek had gereageerd. Ondertussen was Tessa, de lafbek, naar de voorraadkamer verdwenen, waarmee ze mij aan mijn lot overliet. *Ze krijgt nooit meer een condoom van me.*

‘Natuurlijk.’ Ik schraapte mijn keel in een poging de spanning te verlichten. ‘Maar ik vrees alleen dat we geen glow-in-the-dark-gin-tonics serveren.’ *In elk geval niet zonder een blacklight om de tonic te laten gloeien.*

Hij staaarde me met een lege blik aan.

‘Aangezien je me laatst ook al over con... eh... anticonceptie hoorde praten,’ zei ik.

Geen respons. Ik had het net zo goed over het verkeer in de spits kunnen hebben, want hij vertoonde nog steeds geen enkele reactie.

‘Je bestelde toen een aardbeien-gin-tonic omdat ik het over voorbehoedsmiddelen met aardbeiensmaak...’ Ik werkte mezelf steeds dieper in de nesten. Ik wilde Kai niet herinneren aan de keer dat ik het tijdens het herfstgala van de club over condooms met aardbeiensmaak had gehad, maar ik moest iets zeggen om zijn aandacht af te leiden van mijn huidige condoomstress.

Ik moest echt nooit meer over seks praten op mijn werk.

‘Goed,’ zei ik haastig. ‘Wil je het gebruikelijke?’

Op die ene keer aardbeien-gin-tonic na bestelde Kai altijd een pure whisky. Hij was nog voorspelbaarder dan een song van Mariah Carey tijdens de feestdagen.

‘Vandaag niet,’ zei hij. ‘Vandaag wil ik een death in the afternoon.’ Hij hield zijn boek omhoog zodat ik de titel op de versleten kaft kon lezen.

Voor wie de klok luidt van Ernest Hemingway. ‘Heel toepasselijk.’

Een death in the afternoon is een eenvoudige cocktail die bestaat uit champagne en absint, uitgevonden door Hemingway himself. Door de iriserende groene kleur was het eigenlijk net een glow-in-the-dark-drankje. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes, wist niet zeker of het toeval was of dat hij me voor de gek hield.

Hij beantwoordde mijn blik met een ondoorgroendelijke gezichtsuitdrukking.

Donker haar. Scherpe gelaatstrekken. Een dun zwart montuur en een kostuum dat zo perfect paste dat het op maat gemaakt moest zijn. Kai was het toonbeeld van aristocratische verfijning en bezat ook nog eens de bijpassende Britse onverstoortbaarheid.

Ik was meestal vrij goed in het lezen van mensen, maar ik kende hem nu al een jaar en had zijn masker nog niet gekraakt. Wat me meer ergerde dan ik wilde toegeven.

‘Death in the afternoon. Komt eraan,’ zei ik uiteindelijk.

Ik maakte zijn drankje klaar terwijl hij op zijn gebruikelijke plekje aan het uiteinde van de bar ging zitten en een notitieboekje uit zijn jaszak haalde. Mijn handen deden wat ze moesten doen, maar mijn aandacht bleef verdeeld tussen het glas en de

man die daar zo rustig zat te lezen. Zo nu en dan stopte hij om iets op te schrijven.

Dit alles was op zich niet vreemd. Kai kwam wel vaker voor de avonddrukke om te lezen en iets te drinken. Wel vreemd was de timing.

Het was maandagmiddag, drie dagen en twee uur voor zijn wekelijkse, nauwkeurig getimede donderdagavondbezoek. Hij doorbrak het patroon.

Kai Young doorbrak nooit een patroon.

Nieuwsgierigheid en een vreemde kortademigheid vertraagden mijn pas toen ik hem zijn drankje bracht. Tessa was nog steeds in de voorraadkamer, en de stilte woog met elke stap zwaarder.

‘Maak je aantekeningen?’ Ik zette de cocktail op een servet en wierp een blik op zijn notitieboekje. Het lag open naast zijn boek, en de bladzijden waren met zwarte pen beschreven in een keurig, precies handschrift.

‘Ik vertaal het boek in het Latijn.’ Hij sloeg de bladzijde om en schreef zonder op te kijken of zijn drankje aan te raken weer een zin op.

‘Waarom?’

‘Het is ontspannend.’

Ik knipperde met mijn ogen in de veronderstelling dat ik hem verkeerd had verstaan. ‘Vind je het ontspannend om een roman van vijfhonderd bladzijden in het Latijn te vertalen?’

‘Ja. Als ik een mentale uitdaging wilde, zou ik wel een economieboek vertalen. Het vertalen van fictie bewaar ik voor mijn vrije tijd.’ Hij zei het achteloos, alsof het zo’n soort ingebakken gewoonte was als je jas over de rugleuning van de bank gooien.

Ik staarde hem aan. ‘Wauw. Dat is...’ Ik had er geen woorden voor.

Ik wist dat rijke mensen er vreemde hobby’s op na hielden, maar dat waren meestal grappige excentriciteiten zoals het organiseren van uitbundige bruiloften voor hun huisdieren of baden in champagne. Kais hobby was gewoon saai.

Er speelde een lachje om zijn lippen, en ik besepte beschaamd dat ik in de maling werd genomen. *Kennelijk het thema van mijn dag.* ‘Je houdt me voor de gek.’

‘Niet helemaal. Ik vind het echt ontspannend, maar ik ben geen fan van economieboeken. Die heb ik op Oxford al genoeg gezien.’ Eindelijk keek Kai op.

Mijn hart klopte in mijn keel. Van dichtbij was hij zo knap dat het bijna pijn deed om hem recht aan te kijken. Zijn dikke zwarte haar viel over zijn voorhoofd en omlijstte een gezicht dat rechtstreeks uit het klassieke Hollywoodtijdperk kwam: scherpe jukbeenderen, vierkante kaak, gebeeldhouwde mond. En dan waren er ook nog zijn diepbruine ogen, die glinsterden achter een bril die zijn charme alleen maar vergrootte. Zonder bril zou zijn schoonheid kil zijn, bijna intimiderend perfect; met bril was hij benaderbaar. Menselijk.

Althans, zolang hij niet bezig was met het vertalen van literaire klassiekers of het managen van het mediabedrijf van zijn familie. Die bezigheden waren zowel met als zonder bril niet heel benaderbaar te noemen.

Mijn ruggengraat begon te tintelen toen ik hem naar zijn glas zag reiken. Mijn hand lag nog steeds op de bar. Hij raakte me niet aan, maar ik voelde zijn lichaamswarmte alsof hij dat wel had gedaan. De tintelingen verspreidden zich over mijn lichaam, trilden onder mijn huid en vertraagden mijn ademhaling.

‘Isabella.’

‘Hm?’ Ik vroeg me op dat moment net af waarom Kai überhaupt een bril droeg. Hij was rijk genoeg om zijn ogen te laten laseren.

Niet dat ik iets te klagen had. Hij was misschien saai en ietwat stijfjes, maar serieus...

‘Die man aan de andere kant van de bar probeert je aandacht te trekken.’

Ik kwam met een onaangename schok terug in de werkelijkheid. Terwijl ik naar Kai had staan staren, waren er nieuwe klanten binnengedruppeld. Tessa stond nu weer achter de bar en

hielp een goedgekleed stel, en een ander clublid wilde ook iets bestellen.

Shit.

Terwijl ik naar de man toe snelde, keek Kai me geamuseerd na.

Nadat ik mijn klant geholpen had, kwam er nog een, en nog een. Het happy hour was aangebroken in de Valhalla, en ik had geen tijd meer om over Kai en zijn merkwaardige ontspanningsmethoden te mijmeren.

In de vier uur daarna bedienden Tessa en ik de gasten volgens onze vertrouwde routine.

De Valhalla beperkte zijn ledental tot honderd, dus de drukste avonden waren niets vergeleken bij de chaos waarmee ik te maken had gehad bij de bars in het centrum. Maar hoewel er minder klanten waren, eisten de vaste bezoekers van de Valhalla meer aandacht en egostreling dan de gemiddelde student of dronken vrijgezel. Toen het tegen negenen liep, stond ik bijna op instorten en was ik dolblij dat ik vanavond maar een halve dienst draaide.

Toch kon ik het niet laten om af en toe een blik op Kai te werpen. Meestal ging hij na een uur of twee weer weg, maar hij zat nu nog steeds op zijn gemak met de andere clubleden te drinken en te kletsen.

Er klopte iets niet. Niet alleen de timing maar ook zijn gedrag was vandaag anders dan anders, en hoe beter ik keek, hoe meer tekenen van onrust ik bij hem opmerkte: de spanning in zijn schouders, de kleine rimpel tussen zijn wenkbrauwen, zijn gespannen lach.

Misschien deed ik het gewoon omdat hij van zijn vaste gewoonte afweek, of misschien wilde ik Kai belonen voor al die keren dat hij me had kunnen laten ontslaan voor ongepast gedrag (zoals praten over seks op het werk) maar dat niet had gedaan. Wat de oorzaak ook was, iets zette me ertoe aan hem nog een drankje te brengen toen het even wat rustiger was.

De timing was perfect; zijn laatste gesprekspartner was net vertrokken, en hij zat weer in z'n eentje aan de bar.

‘Een aardbeien-gin-tonic. Van mij.’ Ik schoof het glas over de bar naar hem toe. Ik had het drankje in een opwelling klaarge- maakt, met het idee dat het een grappige manier zou zijn om hem op te vrolijken, ook al zette ik mezelf er een beetje mee voor gek. ‘Je ziet eruit alsof je wel een oppepper kunt gebruiken.’

Hij keek me aan met een vragende blik.

‘Je wijkt af van je vaste gewoontes,’ legde ik uit. ‘En dat doe je volgens mij alleen wanneer er iets mis is.’

Er verschenen lachrimpeltjes bij zijn ooghoeken. Mijn hart sloeg een slag over, want dit was onverwachts vertederend.

Het is maar een glimlach. Doe normaal.

‘Ik wist niet dat je me zo in de gaten hield.’ Er klonk spot door in Kais stem.

Voor de tweede keer die avond werd ik knalrood. *Dit is dus de beloning voor mijn goedheid.*

‘Het kan mij niet schelen,’ verdedigde ik mezelf, ‘maar in de tijd dat ik hier werk ben je nog nooit op maandag gekomen. Ik let gewoon goed op.’ Ik had het daarbij moeten laten, maar mijn mond was sneller dan mijn brein. ‘Maar geen zorgen. Je bent mijn type niet, dus je hoeft niet bang te zijn dat ik je probeer te versieren.’

Het was de waarheid. Objectief gezien was Kai aantrekkelijk, maar ik hield van wat ruigere mannen. Hij was me veel te keurig. Intimiteiten tussen clubleden en personeel waren bovendien ten strengste verboden, en ik had geen zin om mijn leven nog eens overhoop te gooien voor een man, hartelijk bedankt.

Maar dat weerhield mijn verraderlijke hormonen er niet van om elke keer als hij in beeld kwam te zuchten. Het was bloedirritant.

‘Goed om te weten.’ Ik zag opnieuw spot in zijn ogen toen hij het glas naar zijn lippen bracht. ‘Dank je wel. Ik heb een zwak voor aardbeien-gin-tonics.’

Deze keer sloeg mijn hart niet een slag over maar stopte het met kloppen, al was het maar een fractie van een seconde.

Een zwak? Wat bedoelt hij daarmee?

Hij bedoelt er niets mee, mompelde een stemmetje in mijn

hoofd. *Hij heeft het over dat drankje, niet over jou. Bovendien is hij je type niet. Weet je nog?*

Hou je mond, zeurkous.

Geweldig. Nu waren mijn innerlijke stemmen aan het ruziën. En ik wist niet eens dat ik meer dan één innerlijke stem had. Een duidelijk teken dat ik slaap nodig had en vanavond niet op mijn manuscript moest gaan zitten zwoegen.

‘Graag gedaan,’ zei ik een beetje aan de late kant. Mijn hart bonsde in mijn oren. ‘Oké, ik...’

‘Sorry dat ik wat laat ben.’ De stem van de lange blonde man die naast Kai ging zitten klonk even scherp als de septemberkou die nog van zijn jas kwam. ‘Mijn vergadering liep uit.’ Hij wierp me een korte blik toe en wendde zich toen weer tot Kai.

Donkerblond haar, donkerblauwe ogen, de botstructuur van een Calvin Klein-model en de warmte van de ijsberg die de Titanic tot zinken had gebracht. Het was Dominic Davenport, de koning van Wall Street. Ik herkende hem meteen. Dat gezicht kon je onmogelijk vergeten, ook al waren zijn sociale vaardigheden voor verbetering vatbaar.

Opluchting en een knagend gevoel van teleurstelling schoten door me heen bij de interruptie, maar ik wachtte Kais reactie niet af. Snel liep ik naar de andere kant van de bar, maar de opmerking over ‘een zwak’ bleef hangen alsof het niet zomaar een terloopse opmerking was.

Hij was mijn type niet, en ik ook zeker niet het zijne. Hij ging uit met het soort vrouw dat in liefdadigheidsbesturen zat, haar zomers in de Hamptons doorbracht en Chanel-mantelpakjes met bijpassende parelkettingen droeg. Daar was niets mis mee, maar ik was totaal anders.

Ik schreef mijn buitensporige reactie op zijn woorden maar toe aan mijn zelfopgelegde mannenverbod. Ik snakte zo naar aanrakingen en genegenheid dat ik waarschijnlijk al in katzwijn zou vallen bij een knipoog van de halfnaakte cowboy die altijd op Times Square rondhing. Mijn reactie had niets met Kai te maken.

Ik kwam de rest van de avond niet meer terug aan zijn kant van de bar.

Gelukkig betekende mijn halve dienst dat ik er vroeg vandoor kon. Om vijf voor tien droeg ik mijn openstaande rekeningen van de avond over aan Tessa, nam afscheid en pakte mijn tas uit de voorraadkamer. Dat alles zonder een blik te werpen op een zekere miljardair met een voorliefde voor Hemingway.

Ik zou gezworen hebben dat ik zijn donkere ogen in mijn rug voelde branden toen ik wegliep, maar ik draaide me niet om om het te checken. Het was beter dat ik het niet wist.

Op dit late uur was het stil en leeg in de entreehal. Mijn ogen vielen bijna dicht van uitputting, maar in plaats van koers te zetten naar de uitgang en het comfort van mijn bed sloeg ik links af naar de grote trap.

Ik moest eigenlijk naar huis om mijn dagelijkse hoeveelheid woorden te schrijven, maar ik had eerst inspiratie nodig. Anders zou ik alleen maar naar een akelig lege pagina zitten staren.

Vroeger hadden de woorden bij mij altijd vrijelijk gestroomd; ik had driekwart van mijn erotische thriller in minder dan een halfjaar tijd geschreven. Maar toen ik de tekst opnieuw doorlas vond ik het niks, schrapte alles en begon opnieuw. Helaas bleek de creativiteit waarmee ik mijn eerste versie had geproduceerd verdwenen. Ik had de laatste tijd geluk als ik meer dan tweehonderd woorden per dag op papier kreeg.

Ik nam de trap naar de eerste verdieping.

De voorzieningen van de club waren onder werktijd verboden voor werknemers, maar de bar bleef tot drie uur 's nachts open, en de rest van het gebouw sloot al om acht uur. Ik overtrad de regels niet als ik naar mijn favoriete plekje ging om wat te ontspannen.

Zo zacht mogelijk liep ik over het dikke Perzische tapijt. Ik wandelde langs de biljartzaal, de relaxruimte en de lounge in Parijse stijl, tot ik bij een bekende eikenhouten deur kwam. De koperen knop voelde koel en glad aan toen ik hem opendraaide.

Een kwartiertje. Meer had ik niet nodig. Daarna zou ik naar huis gaan, de dag van me afspoelen en gaan schrijven.

Maar zoals altijd verloor ik alle besef van tijd toen ik ging zitten. Vijftien minuten werden er dertig, dertig werden er veertig, en ik ging zo op in mijn bezigheden dat ik niet merkte dat de deur achter me krakend openging.

En toen was het te laat.